

Wie waren nu juist de tijdgenoten van Petrus? De mensen, van wie hij zegt, gelijk reeds hierboven uitdrukkelijk en bij herhaling besproken is, dat ze tot het oordeel waren „bewaard“, „opgespaard“ (2 Petr. 2 en 3; en Judas). Wie dit schriftuurlijke element verwaarloost, of, ik weet niet waarom, alleen betrekt op Petrus' tijdgenoten, ondanks het bekende „tutois“ („dén“) uit Judas, vers 14, dien verwijten wij, dat hij wat de Schrift zegt omtrent het tijdsgewricht, gelijk het door de Schrift wordt belicht, voor een deel buiten beschouwing gelaten heeft.

Ook elders is Berkouwer bezig, in de lucht te staan, als hij a.w. bl. 82, klaagt, dat Greijdanus (en ook K. S.) alles wil bezien van uit het raadsbesluit Gods. (Dat is niet juist. Gr wil alleen alles zien onder het licht van alles wat de Schrift, dus ook op dit punt, toch metterdaad gezegd heeft). Is het hem geheel en al ontgaan, dat Ursinus, en vrijwel al zijn tijdgenoten, de verkiesing en het eeuwig besluit van God zo sterk betrekken op de voorzienigheid?

K. S.

GEZINSLEVEN

Aangaande mij en mijn huis

„En Jozef bracht hun kwaad gerucht tot hun vader“.
Gen. 37:2.

Vader Jakob had een groot gezin: twaalf zoons en één dochter; kinderen van vier moeders. Wat voor een moeilijk gezin moet dat geweest zijn! In het meest normale gezin schuilen reeds overvloedig de haarden van ruzietjes en van afgunst en van vijandschap, die van tijd tot tijd in vlammen uitbarsten en het huis vervullen van venijnige woorden, grove beschuldigingen, bittere verwijten, maar die dan ook voor een tijdlang de lucht zuiveren. Vrede en aangename rust doen opnieuw hun intree, als een stilte na de storm.

Maar hoe moet het dan geweest zijn in de tenten van deze aartsvader, waar de beide vrouwen, Lea en Rachel, ieder met haar eigen dienstmaagd, Zilpa van Lea, en Bilha van Rachel, twee partijen vormden, die elkaar benijdden en er steeds op uit waren, met wat voor middelen dan ook, de eerste plaats in te nemen en te behouden.

Dat alles moest op zijn tijd aanleiding geven tot allerlei verwickelingen. Deze tweespalt moest zich wel weerspiegelen in de kinderen, vooral toen zij groter begonnen te worden; ook, al ware de patriarch zelf in het stuk der opvoeding een volleerd man geweest; hoeveel te meer echter nu vader Jakob in deze kunst zeer ver te kort schoot, en zelf aanleiding gaf tot een gevaarlijke scheur, die zich in zijn gezin voltrok, zodat er zich twee groepen vormden, die vijandig tegenover elkaar stonden: de kleinste gevormd door Jozef, maar die de steun en de gunst van zijn vader genoot; de grootste, die gevormd werd door „zijn broeders“, die, hoe verschillend ook, saamgebonden werden in hun vijandige houding tegen die ene, die Jozef.

Hoe die broeders hun leven aanstelden, als ze dagen, weken, misschien wel maanden lang met de kudden in het veld waren en dikwijls ver weg dwaalden, om toch maar geschikte weide voor hun vee te vinden, zonder door de oorspronkelijke bewoners van het

land al te lastig te worden gevallen — ocht, dat wist de oude vader, die na zijn worsteling te Pniël nooit weer de oude was geworden, wat zijn lichaam betrof, (immers hij was hinkende aan zijn heup) niet alles van; misschien maar heel weinig. Af en toe hoorde hij van hen wel eens heel leuke dingen; vooral van Simeon en Levi!

Hoe graag had hij het anders gewild: zij de enigen en vader Jakob met zijn vrouwen en kinderen en onderhorigen, die de Here aanbaden, de God van zijn vader Abraham en Izaak; die het teken van het verbond des Heren in hun lichaam droegen, en gehouden waren naar de eisen des Verbonds te leven — hoe graag had hij gezien, dat zij zich in heel hun handel en wandel gunstig onderscheidden van de inwoners des lands, zodat dezen zouden moeten getuigen: „Hoeveel beter zijn zij dan wij!“ — maar in steef daarvan maakten zij, zijn eigen zoons, zijn naam stinkende, en daardoor ook de Naam en de dienst van Zijn God; zo erg, dat indien de verschrikking Gods niet was geweest over de steden rondom Sichem, zij allen zouden zijn omgebracht.

Neen, het geslacht van deze vreemde herdersvorst, stond zeker niet goed bekend; zij hadden een slechte naam — en dat was Jakob, die nu Israël heette, een groot verdriet. In zekere zin maar goed, dat hij niet alles wist.

Toch bleef hij er enigszins mee op de hoogte, sedert hij ook zijn zoon Jakob mee liet gaan, om de kudden te weiden. Al deed hij niet mee met hun boze aanslagen; al ging hij niet steeds mee met hen op hun zwerftochten, toch merkte hij genoeg om te weten, hoe zij bij de volken des lands bekend stonden, en wat er van hen verteld werd.

En nu blijkt het, dat we van twee partijen kunnen spreken: Jozef met zijn vader — en de „broeders“.

We lezen er helemaal niet van, dat Jozef met zijn broeders gesproken heeft over dat kwade gerucht, dat hij van hen hoorde; dat hij getracht heeft, hen van hun slechtigheden af te houden, op een wijze als paste voor een jongeman van zeventien jaar; niet uit de hoogte, als van iemand, die veel vromer was, dan zij; maar als van een broeder onder de broeders, wien het echt speet, dat ze zich zo aanstelden: „wat moest dat voor hun aller vader zijn; wat moest dat zijn voor de Naam van hun aller God!“

Maar wel lezen we, dat Jozef hun kwaad gerucht bracht tot hunne vader. Dit alléén reeds zou voldoende geweest zijn, een scheur te trekken tussen broeders en broeders; maar gezien de verwijdering, die er al bestond tussen Jozef en de anderen, en waaraan Vader Jakob zelf grote schuld droeg, doordat hij het niet onder stoelen en banken stak, dat hij Jozef lief had boven al de anderen — moest dit optreden van Jozef de scheur verdiepen, zo niet onherstelbaar maken en de verwijdering doen groeien tot een felle haat; een vijand was hij hun geworden, die ze buiten de broederkring stieten; zelfs wilden ze hem niet langer vrediglijk toespreken; — waardoor tegelijk aan Jozef de gelegenheid werd ontnomen, nog enige invloed ten goede op zijn broeders uit te oefenen.

Hier ware voor Jozef een uitnemender weg geweest, die hij, jammer genoeg niet bewandeld heeft; een weg, die ook ons in de Schrift, voor het verkeer tussen broeders en broeders, gewezen wordt; tussen geeste-

lijke broeders (en zusters) onderling, maar ook tussen de broeders in één gezin.

Het is zo verleidelijk voor een zoon des huizes een kwaad gerucht van een of meer zijner broeders over te brengen aan zijn vader of moeder! Immers stijgt hij daardoor bijna zeker in de gunst zijner ouders, en in eigen ogen. Maar laten we wel overwegen, hoe we daardoor ingaan tegen wat Christus ons leert: „De liefde bedekt alle dingen!“ Dat is niet: „Praat alle dingen goed!“ We weten wel beter. Maar: „brengt ze niet in de openbaarheid“. En wat dan wel?

Dat we er zelf met onze broer (of zuster) over spreken; gedreven door liefde tot hem of haar; met de bedoeling om hem of haar te behouden. En dan kan het gebeuren, dat het vervolg ervan is, dat we het tegen vader of moeder zeggen, maar dan met zijn medeweten; maar dan nooit als begin, maar als slotbedrijf!

HUISMAN.

GRONINGER Brieven

Amice frater,

Gij zult mij niet tegenspreken als ik zeg, dat wij een kostelijke schooldag hadden. Ik behoef daarom trent geen lofspraak te houden. Daar zijn trouwens altijd vrienden, die in zulk geval, vooral als het getal bezoekers wordt gemeld, waarschuwen en zeggen: poeh daar niet op, want dan loopt gij gevaar in eigen kracht te roemen. Zij hebben natuurlijk gelijk, zoals dat met ernstige goede waarschuwers gemeenlijk het geval is. Maar ik zeg dan: gij moogt toch ook wel eens recht blijde en dankbaar zijn, als God de Here ons warm doet lopen voor Zijn zaak, die door Zijn genade de onze mag wezen.

Het is een genot en zeer leerzaam ook in ons blad de verschillende redevoeringen rustig te kunnen nalezen.

Mijn indruk is dan, dat van heel het gesprokene kan worden gezegd: het was compleet.

Ook aan het potje van onze geestdrift voor de Reformatie, die, naar niemand onzer op goede grond zal kunnen weerspreken, moet doorgaan voor gans ons leven, zijn twee oren.

Toen ik mijn eerste fiets had en daarmee verscheen bij een oude wijze man, zeide deze: beste jongen, meen nu niet, dat ik de oude man van Rochefoucauld ben, welke grote schrijver naar gij weet zei, dat oude mensen gaarne jonge lieden waarschuwen voor allerlei gevaren, maar dit meest omdat zij zich enigermate schadeloos willen stellen voor het feit, dat zij die zelve niet meer kunnen ervaren.

Ik zei: ik ken die stelling, maar bij U denk ik er niet aan.

Wel dan, zo antwoordde hij, ik wou alleen maar zeggen: die fiets is een mooi ding en ik vind het jammer, dat zij nu eerst is gekomen, maar bedenk wel, dat zij zo licht je vijand kan worden.

Nu, dat moeten wij vooral in ons drukke verkeer, en vooral als het brommen van het ding zelf U er doorgaand aan herinnert, niet vergeten. Dit gebeurt meer dan eens, en brengt dan, naar de couranten bijna dagelijks melden, grote ongelukken.

ogen blik (!!!) niet meer mogelijk moest worden geacht;

2. dat, na het gebeuren op 31 Juli 1945, de Classis niet terstond contact gezocht heeft met de Kerken van Axel, Hoek en Zoutespui, noch aan deze heeft medegedeeld wanneer de voortgezette vergadering der Classis zou worden gehouden, waardoor het misverstand (!!!) kon ontstaan, dat, met het wegzenden der afgevaardigden de Kerken waren heengezonden" (75).

Ten aanzien van deze onder de regie van een synodale deputatie tot stand gekomen uitspraak, kan men maar één ding zeggen: Ze is weer zin wakkend.

De volkomen duidelijke woorden uit 1945 worden weggegooid door ook nu weer te spreken over bedoelingen, waaromtrent niemand iets kan weten en die naar haar geformuleerde concrete inhoud in flagrante strijd zijn met wat bewust en in voor geen tweërlei uitleg vatbare woorden uitgesproken werd.

En het opzettelijke en volgehouden en beschamende uitstoten van broeders en kerken wordt — na vijf jaar ontdekte men hoe de vork in de steel zat — tot een misverstand gereduceerd.

Er is hier geen spoor van schuldbesef over de misdaad welke men beging.

Er is alleen spijt over een „misverstand“.

En voorts gelieve men de o zo beste bedoelingen te respecteren.

Ook als we letten op wat in partiële acties dior de gebonden kerken werd op touw gezet is ook voor de meest welwillende niet de geringste verandering in de situatie te bespeuren.

C. V.

75) Ons Kerkblad, weekblad ten dienste van de Geref. Kerken in Zeeland enz., 28 Oct. 1950, 10e Jaarg., No. 43.

Bijzondere betekenis kreeg deze handelwijze van de Glessendamse kerkeraad, doordat hij handelde na advies ingewonnen te hebben van Prof. Nauta, die genoemde verklaringen onaanvaardbaar achtte en daarbij zijn afkeuring uitsprak over wat in Almelo en Schiedam was geschied (77).

We kunnen uit het bij deze „herenigings“-pogingen gebeurde alleen maar de conclusie trekken, dat ook inzake de regering der kerk niet de geringste wijziging intrad in de gebonden kerken.

En dat evenals vroeger ook nu nog steeds met twee maten gemeten wordt. Hetgeen een gruwel is in het oog des Heren!

Ten slotte memoreren we nog een actie, welke door een classis ondernomen werd.

Op de vergadering van de classis Axel, die op 31 Juli 1945 samenkwam, verklaarden de afgevaardigden van de geref. kerken te Axel, Hoek en Zoutespui, dat zij zich niet konden conformeren aan de synodale uitspraak inzake het voor wedergeboren houden van het zaad des verbonds.

Meer niet. Anders niet.

Daarop deed deze classis de volgende uitspraak: „De classis Axel der Geref. Kerken in Nederland, kennis nemende van de verklaring van de afgevaardigden van de kerken van Hoek, Axel en Zoutespui, dat zij zich niet met het besluit der classis inzake het voorstel van de kerk van Hoek ten aanzien van de verwerping der dogmatische uitspraken inzake het genadeverbond van de Synode der Gereformeerde Kerken conformeren, constateert, dat de geestelijke eenheid der Gereformeerde Kerken in de classis verbroken is en de grondslag voor verdere

77) Kerkblad voor de Gereformeerde Kerk te Glessendam—Neder-Hardingsveld, 16 en 30 Juni 1951.